

28 aprilie - 4 mai

Hristos în sanctuarul ceresc

Textul de memorat: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ” (Filipeni 2:9,10)

Când se referă la lucrarea Domnului Isus din sanctuarul ceresc, cartea Evrei declară că El a intrat acolo „ca înainte-mergător” al nostru, „când a fost făcut «Mare-Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec»” (Evrei 6:20).

Scriptura, în special Noul Testament, arată clar că Hristos îndeplinește în sanctuarul ceresc slujba de Mare-Preot al nostru, pe care Și-a asumat-o după ce S-a dat ca jertfă pentru noi aici, pe pământ (vezi Evrei 10:12).

Săptămâna aceasta, vom studia despre slujirea lui Hristos în sanctuarul ceresc. Lucrarea Sa de mijlocire este esențială pentru pregătirea poporului Său pentru timpul sfârșitului: „Subiectul sanctuarului și al judecății de cercetare trebuie clar înțeles de poporul lui Dumnezeu. Toți oamenii trebuie să cunoască personal poziția și misiunea Marelui-Preot. Altfel le va fi imposibil să aibă acea credință care este absolut necesară în această perioadă sau să ocupe locul hotărât de Dumnezeu pentru ei.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 401)

Duminică, 29 aprilie – Sacrificiul suprem

Studiul sacrificiului suprem făcut de Hristos îi ajută pe credincioși să se pregătească pentru timpul sfârșitului. Adesea, oamenii se uită spre o țintă care este înainte și este normal. Dar este bine și când îți dai seama că țelul propus a fost atins și este în urmă. Și ne gândim la Calvar. Ținta urmărită de Isus pentru noi a fost atinsă acolo în mod ireversibil, definitiv, și aceasta ne dă certitudinea că și ținta viitoare va fi împlinită.

1. De ce L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume? Romani 8:3

Dumnezeu L-a trimis pe Hristos în lume ca jertfă pentru păcat, ca să osândească păcatul în firea pământească. Ce înseamnă aceasta mai exact? Ca ființă nemuritoare, Hristos nu putea să moară; El S-a făcut om și a luat asupra Sa natura noastră muritoare, ca să poată muri în locul nostru.

Cu toate că era Dumnezeu prin însăși natura Sa, El S-a făcut „asemenea oamenilor” și „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte” (Filipeni 2:6-8). Într-un mod care depășește înțelegerea noastră, Isus a lăsat deoparte prerogativele divinității și nu a apelat la ele în nicio circumstanță pe parcursul vieții și lucrării Sale aici.

2. Ce ne spune Luca 9:22 despre faptul că moartea lui Hristos a fost parte a planului făcut împreună cu Tatăl din veșnicii?

Hristos a venit pe pământ ca să moară pentru omul păcătos. El a știut mai dinainte despre ironiile, loviturile de bici, bătăile și crucificarea oribilă pe care avea să le înfrunte. Dragostea Sa este fără seamăn, nemaîntâlnită și nu poate fi înțeleasă pe deplin.

În fața acestei iubiri, ce reacție este mai potrivită decât aceea de a ne pleca înaintea Sa și de a ne închina Lui cu credință și supunere? Ce ne spune moartea Sa pe cruce despre „meritele” omului și „valoarea” lor?

Luni, 30 aprilie – Mielul lui Dumnezeu

3. Ce imagine a lui Isus regăsim atât în Ioan 1:29, cât și în Apocalipsa 5:12; 13:8? Ce clarificări ne oferă imaginea aceasta despre planul de mântuire?

Când L-a numit pe Isus „Mielul lui Dumnezeu”, Ioan Botezătorul a făcut trimitere clară la sanctuar. Și a lămurit faptul că moartea Sa pentru păcat este împlinirea tuturor jertfelor animale pentru păcat (fie că era vorba despre miei ori despre alte animale) care fuseseră aduse până la momentul acela în ritualul din sanctuarul evreiesc. Cea mai mare învățătură dată de cele patru evanghelii este cea legată de lucrarea realizată de Isus ca Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.

Însă lucrarea Domnului Isus pentru mântuirea noastră nu s-a încheiat odată cu cele relatate în evanghelii și nici după moartea și învierea Sa.

Cartea biblică Evrei amintește în treacăt, încă din introducere (Evrei 1:3), despre lucrarea ca Mare-Preot începută de Hristos în sanctuarul ceresc, în urma încheierii lucrării ca Miel de Jertfă. După această primă mențiune, tema este reluată în capitolele următoare și este descrisă în detaliu în Evrei 7:1-28.

4. Ce spune apostolul Pavel despre superioritatea preoției lui Isus? Evrei 7:17,24-28

Versetele acestea sunt profunde, încărcate de semnificație, însă ideea principală este că preoția lui Isus Hristos este superioară preoției descendenților lui Aaron, care au slujit în sanctuarul pământesc. Acum nu mai avem preoți pământești într-un templu pământesc, ci un Mare-Preot ceresc care slujește pentru noi în templul din cer. Dacă vrem să știm unde este Isus acum, trebuie să știm că El este în sanctuarul ceresc, unde slujește ca Mare-Preot.

Marti, 1 mai – Marele nostru Preot

5. Ce mare speranță ne este dată în versetele următoare? Evrei 7:24-27; Evrei 8:6

Hristos poate să mântuiască „în chip desăvârșit”, fiindcă are anumite caracteristici pe care nu le putea avea niciun alt preot. El este Dumnezeu și are de aceea autoritatea de a ierta păcatele. El slujește ca preot fără întrerupere. El mijlocește neîncetat pentru poporul Său, cu tot atâta compasiune și iubire ca atunci când i-a vindecat pe bolnavi și i-a încurajat pe cei singuri. El este totodată om, dar fără păcat. Și, fiind curat, a murit sub apăsarea păcatelor tuturor oamenilor. Doar El, în calitate de Dumnezeu-Om, poate mijloci pentru păcătoși în sanctuarul din cer.

Textele acestea ne învață, de asemenea, că jertfa lui Hristos a fost adusă o dată pentru totdeauna. A fost suficient să fie adusă o singură dată pentru a le aduce mântuire tuturor oamenilor.

Dacă ne gândim Cine este Acela care a murit pe cruce, cum ar fi posibil ca jertfa Lui să nu fie îndestulătoare pentru toate ființele umane?

6. Ce a obținut Hristos pentru noi prin moartea Sa și prin slujirea Sa prezentă din cer? Evrei 9:11-15

Evrei 9:12 afirmă că Hristos „a căpătat o răscumpărare veșnică”. Cuvântul grecesc pentru „răscumpărare” mai are și sensurile de „eliberare”, „scăpare”. Același cuvânt este întrebuințat în Luca 1:68, unde Zaharia declară că Dumnezeu „a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său”. Referirea la sângele lui Hristos - sângele singurei jertfe suficiente - înseamnă că Hristos, ca Miel de jertfă, a fost Cel care a obținut răscumpărarea, eliberarea aceasta. Și marea veste bună este că El a obținut-o nu pentru Sine, ci pentru noi și ea este valabilă pentru toți cei care primesc jertfa Sa.

Meditează la ideea că Hristos „a căpătat o răscumpărare veșnică” pentru noi și abia după aceea Și-a început lucrarea din sanctuarul ceresc în favoarea noastră. Ce speranță ne transmite faptul că El mijlocește în cer pentru noi?

Miercuri, 2 mai – Mijlocitorul nostru

Păcatul a creat între noi și Dumnezeu o prăpastie înfricoșătoare, dar Hristos, prin sacrificiul Său, ne-a adus înapoi la Dumnezeu și ne-a dat posibilitatea de a avea acces permanent la El (Efeseni 2:18 și 1 Petru 3:18).

7. Ce a făcut Domnul Isus pentru noi? Evrei 6:19,20; Evrei 9:24

Isus este înainte-mergătorul nostru, pentru că a intrat în sanctuarul ceresc în calitate de Reprezentant al nostru, ca să Se înfățișeze acum, *pentru noi*, înaintea lui Dumnezeu, prezentând răscumpărarea veșnică pe care a câștigat-o pentru noi.

Da, când L-am primit pe Isus, am primit iertare pentru păcatele noastre și am stat înaintea lui Dumnezeu iertați și curățiți. Dar, chiar și după ce am devenit creștini, ni se mai întâmplă să păcătuim, cu toate că avem atâtea făgăduințe frumoase despre biruința asupra păcatului. Isus mijlocește în cer ca Mare-Preot al nostru tocmai pentru aceste situații. El îl reprezintă pe păcătosul pocăit înaintea Tatălui, dar nu poate prezenta meritele noastre (pentru nu avem niciunul), ci meritele Sale: „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25).

Orice creștin născut din nou este conștient de nevoia sa continuă după harul și îndurarea lui Hristos. Cine dintre noi, cei care avem o viață nouă în Isus și care am cunoscut atâtea schimbări în bine, nu-și dă seama de nevoia permanentă de iertare și curățire? De ce prețuim noi atât de mult adevărul că Hristos este Marele nostru Preot în cer?

Joi, 3 mai – Ziua Ispășirii

Cartea Evrei ne învață că serviciile din sanctuarul evreiesc erau o ilustrare a celor din sanctuarul ceresc, cel în care a intrat Hristos și unde Și-a început lucrarea de Mare-Preot. Slujba din sanctuarul pământesc, cu cele două încăperi ale lui și cu ritualurile lui de aducere a jertfelor și de curățire, era „chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul” (Evrei 8:5).

Și, după cum în ritualul din sanctuarul pământesc slujirea se făcea în cele două încăperi, Locul Sfânt și Locul Preasfânt, tot la fel și lucrarea lui Hristos este împărțită în două etape. În sanctuarul pământesc, noțiunea de judecată era reprezentată prin Ziua Ispășirii, ocazie în care sanctuarul era curățit, după cum se arată în Leviticul 16. Slujba aceasta avea loc o singură dată pe an, când marele-preot intra în a doua încăpere, Locul Preasfânt (Leviticul 16:12-14), pentru a face o lucrare de curățire și de ispășire pentru popor.

8. Ce lucruri trebuiau să fie curățite și de ce este aceasta o referire clară la lucrarea lui Isus din Ziua Ispășirii? Evrei 9:20-23

Cercetătorii au fost surprinși de afirmația că înseși lucrurile cerești trebuiau curățite. Dacă înțelegem însă că aceasta este o referire la Ziua Ispășirii, problema dispare. Evrei 9:23 arată că slujba făcută de Hristos în sanctuarul ceresc este împlinirea slujbei făcute de marele-preot o dată pe an, în Ziua Ispășirii, în sanctuarul pământesc israelit. Slujba de curățire a sanctuarului pământesc prefigura lucrarea pe care avea să o îndeplinească Hristos în cer. Textul nu precizează că lucrarea aceasta a început imediat după înălțarea Sa. Dar, din cartea lui Daniel, știm că etapa aceasta a slujirii Sale a început în anul 1844. Creștinii din ultimele zile ale istoriei au nevoie să știe că trăiesc într-un timp solemn și să aibă încredere în ceea ce a făcut Hristos pentru ei în trecut și în ce face El pentru noi acum, în Locul Preasfânt din sanctuarul ceresc.

Prima solie îngerească declară: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui...” (Apocalipsa 14:7). Sosirea ceasului judecății ne arată că sfârșitul este aproape. Ce efecte ar trebui să aibă această realitate asupra modului în care trăim?

Vineri, 4 mai – Un gând de încheiere

Cartea Evrei arată că sanctuarul pământesc este modelul, sau tipul, lucrării pe care Hristos avea să o îndeplinească pentru noi pe pământ, ca Miel de jertfă, și în cer, ca Mare-Preot al nostru. Sanctuarul israelit a avut dintotdeauna menirea de a fi o reprezentare a Evangheliei. El trebuia să-i învețe pe evrei despre planul de mântuire, care era alcătuit din sacrificiu, mijlocire, judecată și îndepărtarea definitivă a păcatului. Cartea lui

Daniel ne oferă clarificări cu privire la dimensiunea apocaliptică (legată de timpul sfârșitului) a lucrării finale a lui Hristos în sanctuarul ceresc. „Cu accentul pus pe curățire, judecată și dezvinovățire, viziunile apocaliptice din Daniel proiectează simbolurile din Ziua Ispășirii pe scena evenimentelor din perioada finală a istoriei pământului. Curățirea este asociată direct cu sanctuarul ceresc și cu lucrarea lui Mesia în calitate de împărat și preot. Viziunile introduc elementul timp, ajutându-l pe cititor să identifice momentul exact din istoria mântuirii în care Mesia avea să-și înceapă lucrarea finală de curățire, judecată și dezvinovățire din locașul ceresc al lui Dumnezeu.” - *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, Review and Herald Publishing Association, ed. 2000, p. 394

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ioan 17 - Faptele apostolilor 2

1. De ce au spus conducătorii iudei că nu pot să-L omoare pe Isus?
2. Unde scrie că Isus a făcut multe alte semne și multe alte lucruri, pe care Ioan nu le-a scris în „cartea” sa?
3. Cum este exprimată distanța de la Muntele Măslinilor până la Ierusalim?
4. Ce anume a determinat adunarea mulțimii care i-a auzit pe ucenici vorbind în mai multe limbi?

Istoria mântuirii, capitolul 10

5. În ce condiții nu ar mai fi fost pus Avraam la cea mai înfricoșătoare încercare?